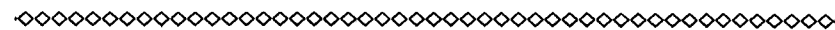

*Eg la på sprang som ein gjætsleholk
over rabb og ris
mot mitt paradys,
og hjarta mitt slo i spaning.
Eg hauka høgt imot fe og folk
på bygdefolks vis,
helsa med fjellmanns sed og daning.*

*Budeia spela i spannet sitt
og sulla ein sull
om ei jente huld.
som elskaren sveik så syndig.
Og opp frå gruva seg kringa fritt
i kaffeblå krull
røyken frå pipa blid og yndig.*

*Og sola kvarv oppi Fruhett-tind.
Det vart haustkveldblått
under riseslott,
og Eitra song djupt i kvelden.
Og natta ringa oss stillsleg inn,
der vi sat så godt,
trøysamt og rødde rundt kring elden.*

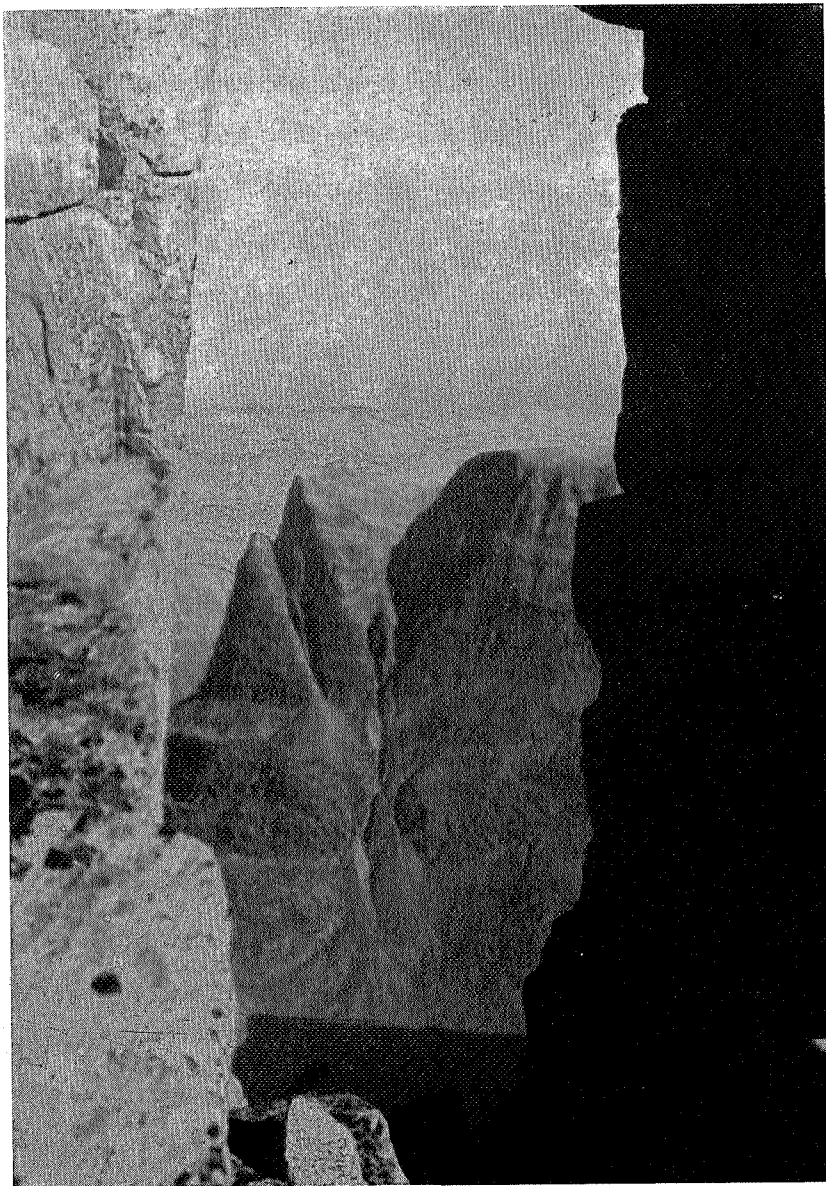
TROLLPORTEN

Av Per Sylow

Trollporten i Innerdalen er en kuriositet fra naturens side. Den ble oppdaget i 1911 av arkitekt Grendahl, et av T.T.s mest framtrepende medlemmer, og det er da også han som har gitt denne eiendommelige naturformasjon det betegnende navn Trollporten.

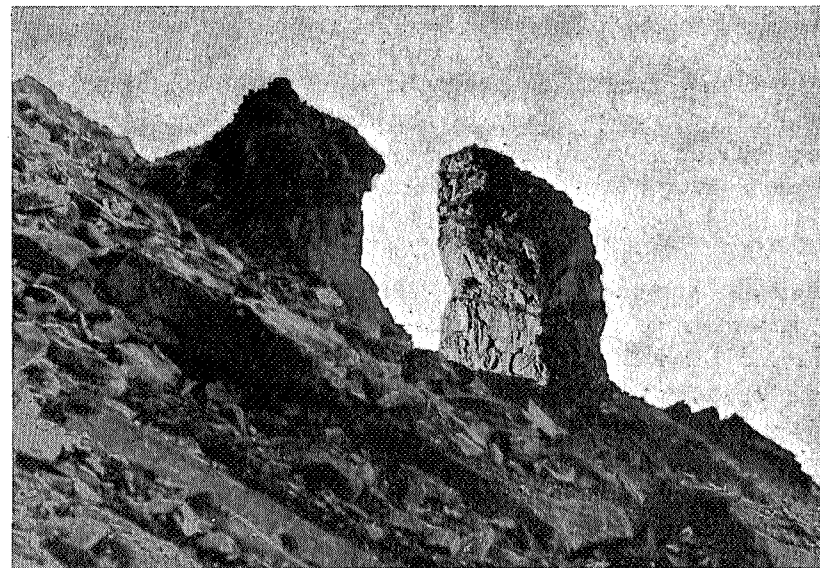
Motstående billede gir bare et svakt inntrykk av det imponerende syn man får ved inngangen til porten. Således er den også utstyrt med tak dannet av nedstyrte blokker, mens portens dimensjoner er så store at det ikke lar seg gjøre å få taket med på samme fotografi. I bunnen av porten er en eiendommelig opphopning av svære blokker som ser ut som et slags benkarrangement og her kan man lett forestille seg at selveste Stor-Trollet har sin yndlingsplass for å beundre utsikten mot Dalatårnet, Lilletårnet og det svære Tårnfjellet. Som billedet viser danner portens kjempevegger av blåsvart granit den mest flatterende ramme om denne praktfulle tindegruppe. Stemningen deroppe kan trygt betegnes som trollesk. Særlig en godværettermiddag når solen står lavt. Da dannes de rareste skygger og mystiske belysninger inne i portens steinhvelv. Tinder, breer og kvasse stup horisonten rundt og slumrende fjellvann nede i dypene. Den store stillhet hersker, bare avbrutt av et fjernt sus fra Vinnubreens isbekker.

Løft ditt øie! Se utover! —
Fjell og fonner fjern og nær,
tjern ved tjern i dypet sover,
svøpt i nattens demrings skjær.

Trollporten i Skarfjellet

R. Holth

Jutul'n (tilh.), ca. 80 m høy

P. Holth

Stille, stille!
Hør det store, tause, vilde
høifjell drar sitt sakte vær!

Disse Caspari's ord passer utmerket på stemningen i Trollporten en godværsaften.

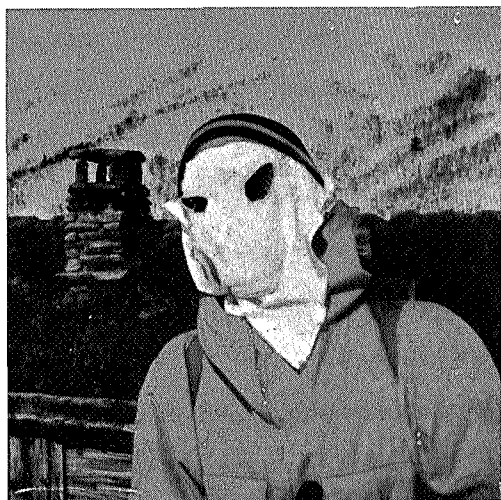
Er man derimot uheldig og overraskes av styggvær blir billedet et annet. Når Trollorkesteret spiller opp for fullt og det bruser i eggens gigantiske orgelpiper føler mennesket seg som det kryp det er i slike omgivelser.

Siden arkitekt Grendahl gikk gjennom Trollporten for første gang er det ikke mange som har fulgt hans spor. Det går ofte år mellom hver gang her kommer folk. Mange tror sikkert at turen dit opp er lang og vanskelig, men det er ikke tilfelle. Den tar ca. 9—10 timer og krever ikke klatring når man tar den letteste vei rundt Skarfjell. Den kan trygt anbefales noenlunde fjellvante folk som kommer til Innerdalen og som har tid å avse en dag til en tur som er noe utenom det vanlige.

Vardingene til Fale følges opp mot Giklingdalen til man er kommet ovenfor fossen. Derfra over elven og videre langs Skarfjell i retning av Jutulgubben som passerer på høre hånd. Man dreier her rundt og opp på Skarfjellets nord/vest-skråning som følges til topps. Over Skarfjellets store topp-platå i sydlig retning til man kommer inn på Trolla-eggen som på dette stykke er bred og flat som en landevei. Eggen følges til det første dype skar. Ved å ta av til høyre kommer man lett ned i skaret som følges oppover og inn i Trollporten.

Retur samme vei eller gjennom porten og ned i Giklingdalen. Derved får man en praktfull rundtur i de mest imponerende omgivelser, men breen under porten mot Giklingdalen er bratt og hvis den er hård skal man helst ikke gå der uten klatreutstyr. For øvrig får man på Innerdalshytta all mulig veiledning ved henvendelse til Olav Innerdal.

Hensikten med denne artikkel er ikke å gjøre Trollporten og lignende steder til en alfarvei for turiststrømmen, men kunde den bidra til å vekke interessen for mere alpin fjellvandring blant enkelte av foreningens medlemmer ville det være gledelig.

«Ku Klux Klan» i Trollheimen R. C. Knudsen

SYKETRANSPORT I FJELLET

Av Magne Haave

Den tid er ikke fjern da det å bli syk i fjellet var en meget alvorlig ting. Var en heldig, kunne en bli båret i hus av sitt følge eller bli hentet med hest — omsider. Slikt tok tid, og enda var ikke det verste over. Lege skulle budsendes og hentes eller kanskje transporten måtte fortsette fram til bygdevei eller bane. Svært ofte ble det for sent, og sorgens bud gikk til de pårørende.

Tross manges pessimisme over tidens utvikling må en vel si at forholdene ved sykdom i fjellet nå er forandret totalt til det bedre.

En mann blir syk en kveld, kameraten steller ham så godt som forholdene tillater. Utpå natten blir smertene uutholdelige, vertinna vekkes, lege rådspørres pr. telefon midt på natten og et fly bestilles. Været er rimelig, og i grålysningen lander flyet på en åpen slette i nærheten. Utpå formiddagen er pasienten operert og utenfor fare.

Eller: To venner går i fjellet i fremmed land. Den ene får et illebefinnende — tror det er følgen av snøvatn til drikke. Vel fremme ved hytta får de den hjelp som kan ytes. Smertene lindres i allefall for en tid. Utpå natten blir det imidlertid rent galt. Vertinna vekkes. I tillegg til bekymringene kommer at en er i fremmed land. Atter kimer telefonen — denne gang over landegrensen. Betjeningen over alle telefonstasjoner går som smurt. «Helikoptret starter herfra kl. 8.30. Vi er fremme om 1 time.» Slik lyder flyførerens rolige stemme. — Det gikk to timer før flyet kom. Over Snasahögarne var vinden så sterk at helikoptret stod stille i luften. Senere gikk alt bra. Pasienten tar plass mellom føreren og